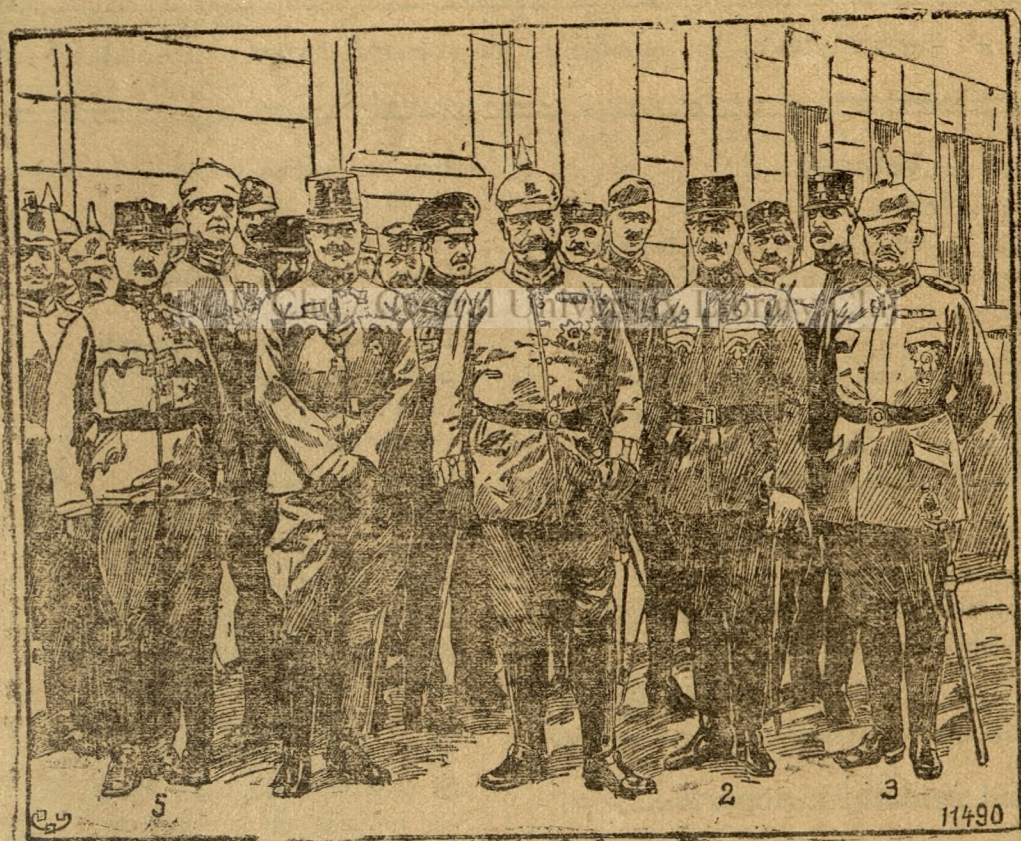

FOAIA ILUSTRATĂ

Budapesta, 17 Sept. n. 1916 :: Supliment la „Foaia Poporului Român“ nrul 38

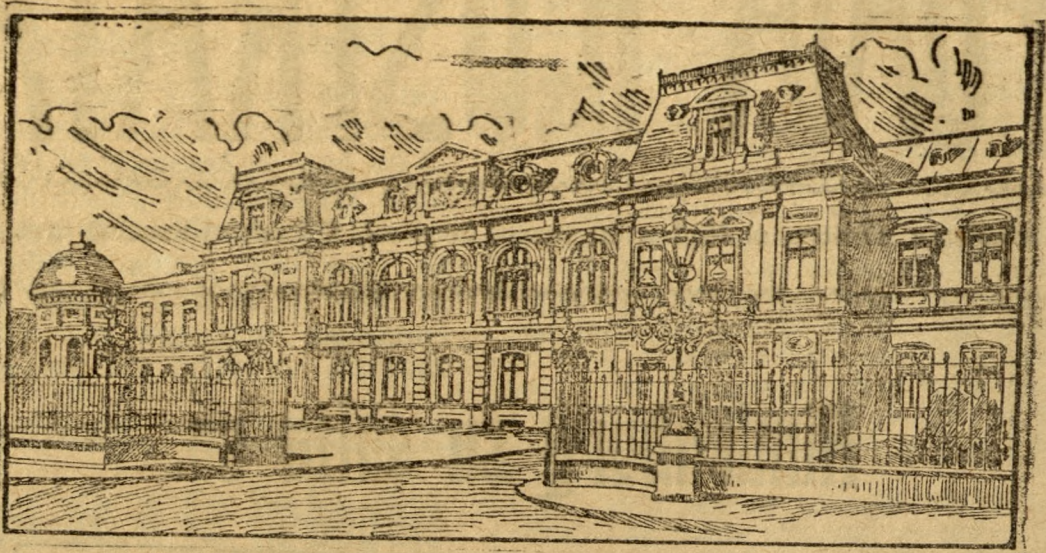
Hindenburg cu suita sa.

Împăratul Wilhelm al Germaniei a numit pe mareșalul Hindenburg de șef al statului major al armatelor germane. Ilustrația noastră reprezintă pe Hindenburg cu suita sa

➔ Prețul unui exemplar 6 fileri. ➔

Palatul regal din București

în care s'a decis războiul în consiliul de coroană, care a avut loc la 27 August.

Veturiei . . .

O ce rătăcire, cel-ce crede 'n sine
Că Domnul cel din ceriuri, mânia ar fi păstrând,
Când el creiază toate, toate le susține
În bolta arie ca și pe acest pământ

Tot el ne dă și vinul și amici ce 'n apărare
Promit la toți credință subț aspru jurământ
El ne dă șamarul, zeiască mângăere
Ce pururea ne 'nsulfă, de dorul său cel sfânt.

O dulce dar din ceriuri! O dulce dar anriu
Alină a mele chinuri, alin' acest suspin
Respinge aceste visuri ce liniștea-mi răpesc
Ca eu în fericire să mai înfloreșc.

CORIOLAN BRATESCU.

Când soldatul e departe . . .

Frunză verde vioarele
Cine nu-i mâncat de rele
Nu știe serie de jele.
Ascultați ce vă scriu eu
Că eu is mâncat de rău
Și scriu doine de jele
Să vă spun durerile mele.
Frunză verde vioarele

Imi luai puțină vreme
Cântă Cucu jos în vie
Mă apuceai și eu a scrie.
Cum trăiesc în cătănie
Și acum în bătafie
De dor de scumpa mea soție.
Sunt amar ca peleniță
După mica mea fetiță
Cu numele Katița,
Pasere nevinovată
Fiica mică și săracă
Frunza verde ca iarba
Unde ești soția mea?
Căci mi-e dor de tine dor
Și de dorul tău, eu mor
Tot mă uit și tot te aștept
Să te strâng cu dor la piept,
Să-ți sărut gurița ta
Și să-ți spun traiul din Italia
Că trei zile în pare-un ceas,
Povestindu-ți al meu neșaz,
Ieși Leneo dulce în ocol
Și-ți fă ochișorii roată,
Și te uită în lumea toată
Treci un pas mai încolo
Și te uită în Doberdo
Și te uită Leneo bine
Că acolo mă vezi pe mine

Cu mașina lângă mine
 Cu mașina de pușcat
 Pentru Italianul cel blestemat
 Cucule pasere sură
 Ia tu cartea în gură
 Și o du în gura ta
 La scumpa soția mea
 Pe care o chiamă Elena
 Și te du tot în zburat
 Până în comuna mic Torac
 Și o pune la fereastră
 Soția mea s'o primească
 Și s'o citească.

Frunză verde din vie
 Asta mica poezie
 E scrisă din bătaie
 Frunză verde buruiană
 Asta-i scrisă de o cătană
 Pe care Iosa Pavlov îl chiamă
 din Nagy Kőcse.

Deputat dietal austriac condamnat
 la moarte.

Tribunalul militar din Viena a condamnat pe deputatul austriac dr. Kramartz, unul din conducătorii tinerilor cehi, la moarte prin ștreang, pentru trădare de patrie.

ROIBUL

De ZAHARIE BÂRSAN

E o poveste simplă, o poveste care m'a înduioșat de câte ori mi-a venit în minte.

Intr'o Vineri era... spre seară. Așteptam pe tata să se întoarcă de la târg.

L-am fi eșit înainte în capul satului dar ploua. Trebui să ne mulțumim să-l așteptăm în curte pe pragul tinzei.

Un uruit de car ne făcu să ascultăm. Venia. Cunoșteam clopotele de la cai.

Deschiserăm poarta largă și intră căruța noastră. De șerigla de dinapoi era legat un cal roib, slab și puțin schiop de piciorul de din dărăt.

— Da cei cu mârțoaga asta? întrebă bunica din prag.

Tata dându-și pălăria puțin pe ceafă, începu să zâmbească:

— Ce era să fac? L-am câștigat la un rămășag. Să-l fi lăsat în drum...? L-au târât până aici. Iață-ll...

Bunica învățată cu poezie de al de astevors, mai zise mirălituj.

Tata sări din căruță și apropiindu se de roib îl măsură de sus în jos și murmură scărpinându-se după ureche:

— E slab al dracului; numai pielea și osu—și începu să râdă. Apoi liniștindu-se:—ia, un rămășag. Ce era să-l las în drum?

Il deslegă și-i dădu drumul în curte. Calul străm înainta sfios oprindu se din când în când. Ajunse la fântână și gă-sind apă în ighiab bău cu poftă.

Tata uitându-se la el își trase puțin pălăria pe ochi și începu să râdă...

De abia îmi aduc aminte de toate astea. Roibul era bun și blând. Noi copii ne jucam cu el ca cu un prieten. Ajunsesem să-l iubesc așa de mult că furam orz din magazie pentru el. Dar ce nu-i dam eu roibului? Câte coji de pâ-ne n'am împărțit cu el. Și un fluer de zahăr l'am rupt în două ca să-i dau și lui jumătate.

Se făcea tot mai frumos și îmi părea

Ofițerii și echipajul submarinului comercial „Deutschland“.

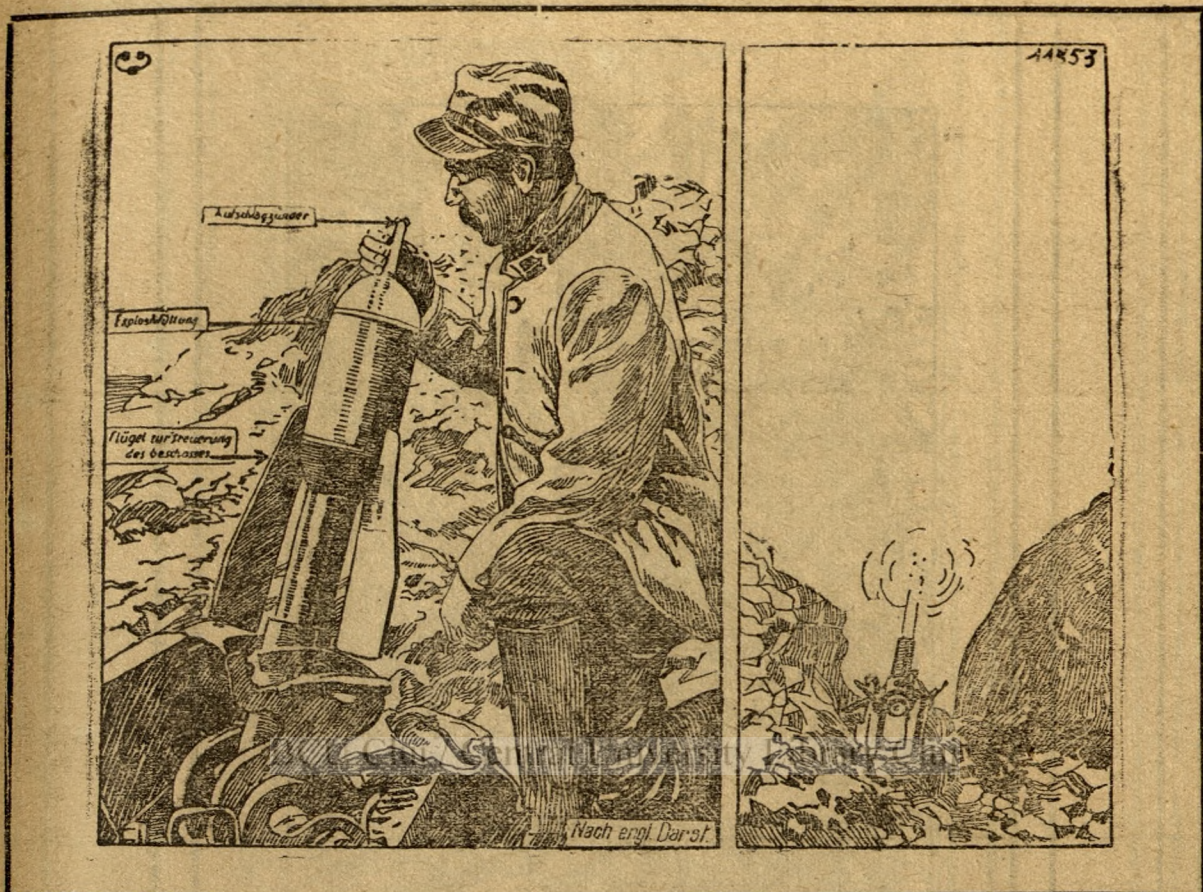
tot mai gras când îl aducea sluga dimineața din luncă.

Oamenii din sat însă nu încetau să facă haz de bietul cal luat de pe drumuri. Tatii nu-i păsa de toate astea. Era mulțumit cu el. Schiopa, ce e drept, puțin, până pornea la drum, până i se înfierbânta osul mort de la piciorul de dinapoi... și mergea destul de bine. Și apoi la povară, roibul era un caț nepre-

țuit; ori pornea carul împovărat din loc ori, dacă era peste puterile lui, trăgea până se frîngea crucea în două.

I se dusese vestea de puterea lui îndârjită. Pe la vaduri sau prin locurile lutoase de sub deal, pe unde alți cai nu putea să răsbească fără ajutor, roibul trecea singur, târând după el carul care troznează din osie. Altă dată la plug erau zile când ara cu el singur. Se înțelege

Mine plutitoare franceze.

Un obiect cu mari efecte nimicitoare sunt în războiul mondial minele plutitoare. Minele acestea au fost îndreptate

asupra dușmanului prin mortiere scurte, sau prin tunuri construite anume în acest scop. Au făcut pustiiri grozave.

că i se da o foarte bună îngrijire: nutreț bun și odihnă.

Tata cu toată mulțumirea ce o avea de el, totuși nu putea să nu zâmbească când îl vedea schipătând câte odată și când își aducea aminte de întâmplarea cu rămășagu.

Odată, — de abia îmi amintesc — într'o seară ședeam cu toții la masă. Tata se întoarse din pădure. Incepu să povestească:

— Ei dragii mei, azi era să mă prăpădesc...

Noi, cu ochii mari, îl ascultam: avea fața îngrijată ca niciodată.

— Era să mă prăpădesc. Era drumu rău și am încărcat cam mult. Așa-i omu lacom. Și așa sunt toți oamenii, când se văd în pădure: ar vrea s'o aducă toată acasă. Toți sunt așa. Și am venit eu încet de trosnea inima carului; îmi era tot frică să nu-mi plesnească vreo roată.

Am ajuns cu ajutorul lui Dumnezeu la vadul Ghimbășelului. Mă oprii și-mi făcui o țigară să dau răgaz calului să răsuflă.

Mă uitai la apă; era tulbure și crescuse... Nu mult, dar crescuse. Și vă spui drept că gândindu-mă la bușteni

Episoade din luptele anglo-germane.

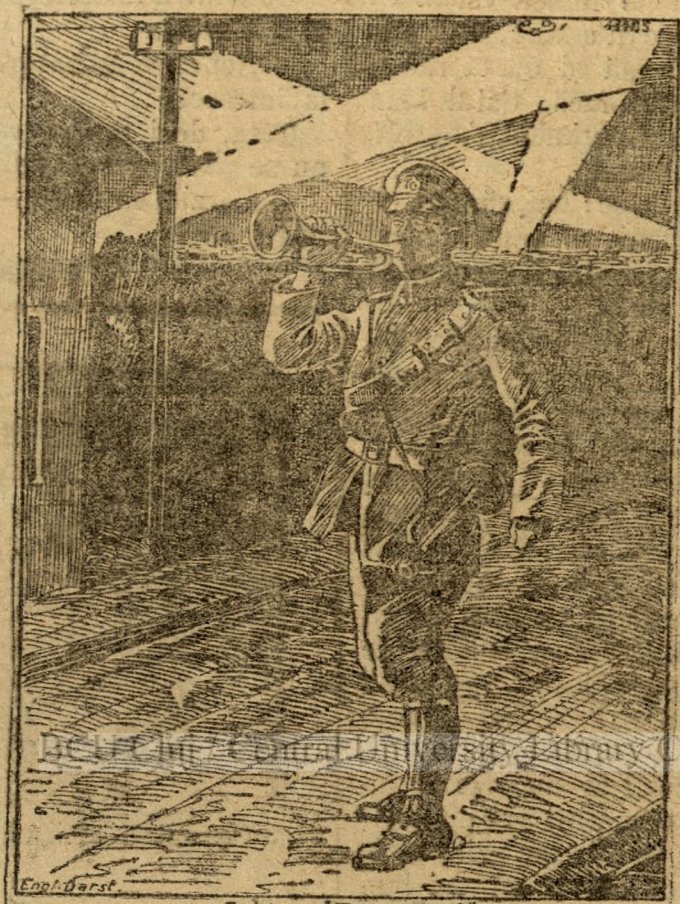
ceia din coșul carului începu să-mi fie frică.

Am stat pe gânduri cât am stat, dar mă răs bise ploaia. Atunci mi-am luat inima în dinți, mi-am făcut sfânta cruce și am coborât. În mijlocul apei roibul s'a oprit. Nu l'am silit: îi știu obiceiul... se oprește, răsufflă de câteva ori ș'apoi pornește singur... Are calul ăsta ceva, par'că ar fi om; cum începi cu îndemnul și cu bătaia nu mai faci nimic cu el.

Așteptam, cum zic, să pornească singur. Și îmi era o frică... vă spui drept îmi era frică că mă prăpădesc. Apa

creștea de vedeai cu ochii; venea valuri, valuri. Pe semne că atunci se pornea să vie Ghimbășelul mare. Trecuse de burta calului. Îmi vedeam ȋorăria cu ochii. Încă puțin și m'ar fi dus apa cu car cu tot. Calul se uita în sus și în jos cu ochii holbați și sufla din greu. Nu știu cum, atunci mă cutremurai tot și când m'am cutremurat am mișcat hăturile. Roibul se opinti și făcu vreo patru pași. Iar se oprit. Mă gândeam: când o mai porai acum, îmi rupe țam, îmi rupe cruce și iese la mel. Ce mă fac eu cu caru? Eu ași fi eșit cum ași fi eșit

O scenă din Londra.

Trâmbițașul atrage atențiunea populației: »Fiiți cu grije, vin Zeppelinurile!»

dar caru mi s'ar fi dus dracului. Și stam așa prost. Aș fi vrut să porneas-că roibu și parcă tot s'aș fi vrut.

Și apa creștea tot mai tulbure și tot mai furioasă.

Roibu atunci se scutură din tot trupul și sforăi îndârjit. Și ca un om des-nă-dăjduit care într'o pornire nebună poate să facă și un lucru mare și o prostie văzând că nu mai are încotro, că nu mai e decât o singură cale de scăpare, roibu cu ochii țintă la vadul unde trebuia să ajungă urni carul din loc și... mulțumită lui Dumnezeu că nu s'a rupt

hamul sau crucea,—ieșiră la mal.

Aci se opri tremurând ca apucat de friguri. Am sărit jos, l'am tras pater-nic de urechi și—ori mă veți râde ori ba, dar vă spui drept... n'am putut să mă opresc, și l'am pupat pe amândoi o-chii. Halal de așa cal; nu l'aș da pe to-ți caii din satul ăsta.

Noi ascultarăm cu mare drag fiecare cuvânt al tatii și roibu nostru ne pă-ru atunci un cal năzdrăvan de prin po-vești care ar mânca jeratec dacă i-ar da cineva.

Stropi de ploae loveau fereastra din

spre curte și se prelingeau pe luciul sticlei.

Intr'un târziu, tata, adăogă: câți oameni nu sunt așa pe lumea asta... ca roibu nostru; trăesc în umbră, nu-i știe nimeni ce au în inimă și odată rămâi încremenit ce pot să facă. Calul ăsta are o inimă de fier, dar nimeni n'a știut, nu l'a cunoscut nimeni...

Ș'apoi înduioșindu-se: hei, săracu, cine știe cum o fi trăit el până acum! Flămând, chinuit și bătut. Câți oameni pe lumea asta nu sunt...

Tata se opri și-și lăsă gândul în voe...

Primăvara, într'o duminică, dinaintea de lăsata secului de paști, era veselie mare în familia noastră; se mărita Anișoara, o nepoată de soră a tati. Mirele era din Bod, un sat vecin. Pe la zece trebuia să vie cu toți nuntașii din partea lui ca să facă cununia în satul miresei. După obiceiurile de pe aici, acești nuntași trebuiau întâmpinați la hotar de nuntașii din partea miresei, ca pe urmă cu toții să vină în sat cu alai și voie bună.

La astfel de ocazii se mai fac și întreceri de cai. Așa numiții »chemători« sau »vornici« cum se numesc prin unele părți, aleg și iau cu chirie cel mai bun cal din sat și de la o distanță de câțiva kilometri să iau la întrecere până la casa miresei. Cel dintâi care ajunge, ia ca premiu o basma roșie pe care i-o pune calului învingător la ureche. Cei cari vin pe urmă capătă fiecare câte ceva, o știclă de rachiu îndulcit, un colac sau alt ceva.

Cum zic, în dimineața acelei Duminici frumoase ne trezim cu un frate al miresei, un fecior frumos, de vreo optsprezece ani, un fel de hai-hui, care face de toate; știa să prindă paseri, să vâneze, să pescuiască, numai la muncă nu prea era bun. Nouă, copiilor ne era foarte darg; ne făcea fel de fel de jucării și venea cu noi după cuiburi pe marginea pădurii. Când treceam prin luncă, prindea câte un cal, al cui ar fi fost și ne punea călare. Ce fericire mai mare

pentru un copil!? Și apoi mai avea el un dar, cânta așa de frumos, că i se dusesse vestea.

Cum intră în curte, nici una, nici două îi zice tati:

— Nene, să-mi dai pe roibu să mă iau la întrecere:

Tata, deși prețuia calul atât de mult, nu se putu opri să nu zâmbească:

— Ce zici să faci? — i se păru că n'a auzit bine.

(Va urma.)

Ce va să zică chipul acesta?
Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?
Aflați!

Editor și redactor responsabil: D. Birăuțiu.
Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36.